

Akkor

A hely nem volt ismerős, de láttam már hasonlót. Középen a nyitott rész leginkább egy közel-keleti piactérre emlékeztetett, de nem volt zsúfolt, sem a standok, sem a járókelők nem volt olyan számban jelen, hogy a zsúfoltnak tűnjön. Inkább szellős volt, majdnem üres, legalábbis eleinte.

A tér szélén a fal mellett szinte teljes hosszában valamiféle emelvény volt, ami a falban kialakított kis helységeket a maga alig egy méteres szintkülönbségével elválasztotta a tértől. A falba vájt, ajtó nélküli kis kuckók vélhetően azzal a céllal lettek megtervezve, hogy némi magánszférát biztosítsanak maximum négy személynek egyszerre és ezzel egyidejűleg némi árnyékot is a behúzódók számára. Ez utóbbira nem igazán értem miért volt szükség, hiszen bár az egész hely szinte ragyogott a fényben, nem volt túl meleg, nem is tűzött bántóan a nap. Sőt, igazából a nap egyáltalán nem volt látható, a téren nem is voltak árnyékok, mintha valamiféle diffúz háttérvilágítás lett volna jelen szinte mindenütt.

A hozzám legközelebbi kuckó felé fordultam, hogy valami útbaigazítás jellegű információhoz jussak a helyiektől, de legalább annyit, hogy hol is vagyok pontosan. Ahogy beljebb léptem a kevesebb mint két méter széles és három-négy méter hosszú, viszont ehhez képest aránytalanul magas helységbe már jobban láttam pontosan mi is van bent. Középen egy kis, kerek, fém vázú, talán kovácsoltvas asztal állt. A helységben csak egy szék volt, láthatóan annak, aki a térnek háttal ülne az asztalhoz, a többiek számára a helység három falának oldalában voltak a fal anyagából kialakított padok. A fal felületének durva kidolgozásából arra lehetett következtetni, hogy a fal fehér színe illetve a felület textúrája a fal anyagának jellegzetességéből adódik, de lehet, hogy csak simán sárral volt bevakolva és fehérre volt meszelve. De nem igazán volt lehetőségem sokat tűnődni ezen, mert a kuckóban már jelen lévő két alak gyakorlatilag minden figyelmemet lekötötte.

Bár mindketten ültek látszott, hogy felállva jóval magasabbak lennének nálam. Csak az egyik fordult felém kérdően, a másik fel sem nézett, némán folytatta, amibe már korábban belekezdett. Talán valami ital féleséget főzött egy kis nyílt lángú tűzhely felett, ami közvetlen az asztal mellett állt. Mielőtt beléptem igyekeztem összeszedni a gondolataimat, nagy vonalakban előre megfogalmazni a mondandómat, mert az idegenek megszólítása nálam mindig is némi stresszel járt, de arra nem számítottam, hogy ez most mennyire szó szerint és átvitt értelemben is így lesz. A semminél barátságosabban felém forduló alaknak ugyanis sötét, durván barázdált bőréen túl, hosszú csontos karmokban végződő ujjai voltak és két, a denevérekére emlékeztető bőrszerű szárnya. Természetesen nem olyan kicsi, mint egy igazi denevére, hanem a saját természetéhez igazítva, tehát mondhatni XXL-es méterben. Annak ellenére, hogy a külseje meglehetősen távol állt attól, amit megszokottak mondhattam volna, meglepő módon nem volt kifejezetten félelmetes, de azt le merem szögezni, hogy nem is lett azonnal szimpatikus.

Bevallom, kissé megrémültem és riadtan pillantottam a másik alakra, mert bár a korábbi testbeszéde – pontosabban annak hiánya – alapján ő kevésbé akart velem kommunikálni, mégis azt reméltem, hogy vele könnyebb dolgom lesz.¹

---

¹ A feltételezést, hogy a beszélgetés során nehézségeim lesznek, azon korábbi tapasztalataimra alapoztam, amikor olyan emberekkel kellett beszélgetnem, akiknek az arcán valami szokatlan dolog volt. Mindig is okozott némi problémát a beszélgetésre való koncentráció, ha a beszélgető partnerem mondjuk bandzsa vagy kancsal volt, de néha még akkor is, ha csak egy nagy pattanás volt az arcán. Ismertem valakit, akinek heterokrómiája volt, ezért az egyik szeme barna, míg a másik zöld volt. Ha egyenest a szemembe nézett, elkezdtem dadogni.

Sajnos azonban az alternatíva sem ígérkezett sokkal biztatóbbnak, a sötétzöld, nagy pikkelyekkel borított bőr és az – általam megszokotthoz képest – átlag feletti végtagszám egyáltalán nem segített. Riadtan fordultam sarkon, de szembesülnöm kellett vele, hogy a téren gyakorlatilag mindenki, aki hirtelen a látómezőmbé került hasonló attribútumokkal rendelkezett. Korábban talán a nagy fényesség miatt hunyoroghattam és ezért nem néztem meg alaposabban a téren lézengő egyik alakot sem. Csak így történhetett, hogy korábban nem tűnt fel, hogy bár a legtöbbjüknek alapvetően humanoid jellege volt, két lábon járt és elég általánosnak volt mondható a hosszú, köpenyszerű ruhák viselete, de legalább ilyen jellemzőek voltak a szarvak, pikkelyek, paták, plusz végtagok, de főleg a szárnyak. Ez utóbbi látszólag rendkívül népszerű volt, ha lehet ilyen mondani bármire, amit alapvetően az illető genetikai adottságai határoznak meg. Hogy milyen méretű, színű vagy kialakítású, az erősen szórt, az éjféketétől a hófehérig, a bőrtől a tollig mindenféle volt feltűnően nagy számban. Használni ugyan nem láttam egyet sem, de ránézésre úgy tűnt, hogy egyik sem pusztán dekoratív célokat szolgál, a gazdája tudná helyváltoztatásra is használni, ha szándékában állna.

Ekkor viszont megszólalt a korábban felém nyitó szárnyas alak és megkérdezte csatlakoznék-e hozzájuk annak a valaminek az elfogyasztásában, amit a társa épp készít. Őszinte leszek, nem emlékszem pontosan hogyan tette fel a kérdést, de nem biztos, hogy azért felejtettem el, mert ez már sok² éve történt. Gyanítom, hogy ha öt percen belül feltette volna valaki ezt a kérdést, mármint, hogy mit mondott pontosan az előbb az az alak, akkor sem tudtam volna megmondani. Talán azt, hogy - „Kér egy kávét?”

Elfogadtam az ajánlatot, habár per-pil semmi kedvem nem volt hozzá, de egyszerűen nem mertem nemet mondani. A körülöttem levők többsége úgy festett, mintha egy középkori katedrális homlokzatáról mászott volna le, esetleg valamelyik freskóról növesztett volna magának még egy dimenziót. Bevallom, kicsit féltem.

A „kávé” valami híg lötyty volt, de pusztán önvédelemből nem néztem meg alaposan. Inkább csak egy óvatos, mondhatni jelzés értékű kortyot fogyasztottam belőle remélve, hogy az asztaltársaim és köztem nincs olyan mértékű DNS különbség, ami miatt az általuk láthatóan szívesen fogyasztott ital nekem a biztos halált jelentené. Amíg én két kézzel szorítva a bögrémet, igyekeztem az italomba temetkezni, hátha nem tűnik fel nekik, hogy láthatóan itt én vagyok az idegen, azok ketten kellemesen elcsevegtek valamiről. Nem tudom mi volt az, gondolom az időjárás. Ez logikusnak látszik, végül is mi másról beszélgetnének a vízköpők.

Nem sok idő telt el, de ahhoz elég volt, hogy rájövök, hogy a kutya sem akar bántani. Igazából nem is nagyon törődtek velem, folytatták a – gondolom – mindennapos tevékenységüket, mintha ott sem lennék. Tulajdonképp, a nyitottabb figurát kicsit meg is kedveltem és rájöttem, hogy úgy látszik, túl könnyen ítélek a külső alapján. Nekem tehát némi megszokást igényelt a látványuk, de ettől eltekintve teljesen hétköznapi, jámbor teremtményeknek tűntek.

Váratlanul valami halk morajlás indult meg, ami lassan erősödött. A tér felől jött a hang és ahogy megfordultam láttam, hogy kisebbfajta csődület kezd kialakulni. Nem látszott mi köré csoportosulnak a lények, csak annyi, hogy amit körülvesznek lassan halad át a téren és egyre nagyobb a tömeg. Az asztaltársaságom is figyelmes lett a jelenségre és nyújtogatták a nyakukat, hogy többet lássanak, sőt a fal melletti többi helységből sorra jöttek ki a kíváncsiskodók.

---

² akkor még nem is tudtam mennyire

Ahogy a növekvő csoport közeledett felénk, a morajlásból egyre inkább ki lehetett venni, ezt-azt. Néhol csak szófoszlányokat, néha egy-egy félmondatot, de annyi egyértelmű volt, hogy a tömegre a döbbenet, a csodálkozás és az értetlenség jellemző. Ilyeneket tudtam kivenni:

- De hát, miért?
- Én ezt nem értem. Te igen?
- Önként?
- Megérte?

Ahogy még közelebb értek, a közünk levő szintkülönbség lehetővé tette, hogy kicsit belelássak a csődület közepébe. Középen egy embert láttam, bár csak válltól felfelé, ezért nem lehettem száz százalékig biztos benne. Fehér bőrű, sötét, erősen hullámos hajú férfi volt, valahol a harmincas évei első felében. A haja kócos volt és sáros, mintha még valami tüskés kóro is lett volna belegabalyodva. Ahogy közebb ért láttam, hogy a szakála is csapzott volt és véres, arcát és vállát friss is sebhelyek borították. Feltehetően meztelen felsőtesttel volt, a többi az őt körülvevő tömegtől nem látszott. Lassan ment, félig lehajtott fejjel, de nem úgy, mint aki mondjuk szégyelli magát, inkább úgy, mint aki rettenetesen elfáradt. Mint aki valami hadifogságból, ahol embertelen körülmények között tartották, egyedüli túlélőként szabadult ki, végletesen kimerült és elgyötört, s most egyértelműen némi pihenésre és regenerálódásra volna szüksége.

Az emelvényre kitódult sokaság is ámuldozott és ilyeneket hallottam:

- Pont ő?
- Hogyhogy?
- Ezekért?
- Én nem tettem volna.
- De hát, az egy alsóbbrendű létforma...

Nyilvánvalóvá vált, hogy a jelenlévők közül mindenki tudja, hogy ki ez az elgyötört ember és mi történt vele, csak én nem. Mindenki tudta, mi történt, viszont azt senki nem tudta vagy csak nem értette, hogy miért. „Egyáltalán, hogyan fordulhatott ilyen elő?!”

Aztán hirtelen minden világossá vált. Abban a pillanatban nem csak az tudtam, hogy ki ez a férfi, de azt is, hogy hol vagyok és pláne, hogy mikor.

Akkor nagyon megdöbbsentem én is. Sokszor olvastam már erről, igazából nem pont erről az eseményről, de erről az emberről és erről a helyről. Meg azokról az eseményekről, amik ez előtt és ez után történtek, és be kell valljam, hogy ezt az eseményt egyáltalán nem ilyennek képzeltem.

A bennem kialakult elképzelés szerint ez a férfi hosszú, vakítóan fényes, fehér ruhát viselt és egy arany színű öv volt a derekán. Nem volt koszos, pláne nem véres. Nem botladozott elgyötörtten, sőt nem is járt, inkább emelkedett vagy épp ereszkedett – attól függően merre akart haladni – de mindenképp csak úgy lebegett a föld felett valamennyivel. Az arcán nem fáradtság volt, hanem valamiféle megdicsőült, elnéző félmosoly. És persze teljesen jól volt.

Nem volt kétségem afelől, hogy aki a szemem előtt volt, nemsokára ő is jól lesz. Kipihen magát, begyógyulnak a sebei és rendbe jön, a nehezen túl van. De akkor és ott ... nem volt jól. És a környezete, akik jól ismerték, ők sem értették pontosan mi, vagy inkább csak azt nem, hogy miért történt.

A valóság – legalábbis, ahogy akkor láttam – egészen más volt mint a képzelet. Szinte arcul csapott és kihívón belebámult a képembe. Mintha azt mondaná; „Ez vagyok én, a valóság, mire számítottál?”.

Én pedig döbbsenten bámultam.

Aztán felébredtem.